

Sygn. akt I ACa 129/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Dariusz Małkiński
Sędziowie	:	SA Bogusław Dobrowolski SO del. Jacek Malinowski (spr.)
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w B.**

przeciwko (...) **w M.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 6 grudnia 2018 r. sygn. akt I C 1034/18

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) w M. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w B. kwotę 47.491,59 (czterdzieści siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt jeden i 59/100) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 21.05.2018 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) zł za okres od dnia 21.05.2018 r. do dnia 28.02.2019 r. i od kwoty 112.134,97 (sto dwanaście tysięcy sto trzydzieści cztery i 97/100) za okres od dnia 21.05.2018 r. do dnia 30.04.2019 r.;**

2. **uchyla zaskarżony wyrok w punkcie II w pozostałej części i w tym zakresie postępowanie umarza;**

3. **oddala apelację w pozostałej części;**

4. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 896 zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanego (...) w M. kwoty 169 626,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu. Wskazał, że z pozwanym łączyły go umowy sprzedaży wyrobów medycznych i leków, na podstawie których powód wystawił pozwanemu faktury VAT na łączną kwotę 168 766,87 złotych, które to pozwany przyjął. Do dnia wniesienia pozwu nie dokonał zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozvem składa się również kwota 859,69 złotych skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

W dniu 14 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie o sygn. akt I C 83/18 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł zarzuty od wskazanego wyżej nakazu zapłaty, w których uznał powództwo co do kwoty głównej żądania pozwu oraz co do odsetek. Z uwagi na trudną sytuację finansową wniósł jednak o rozłożenie zasądzonej kwoty na 16 równych rat, po 10 000 złotych każda płatnych co miesiąc, do 15. dnia każdego miesiąca. Pozwany wniósł również o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zwolnił pozwanego od kosztów sądowych.

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz dalszej kwoty 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wniósł również o nieuwzględnienie wniosków pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty oraz o nieobciążanie go kosztami postępowania. Wskazał, że norma art. 320 k.p.c. ma charakter wyjątkowy i powinna być stosowana jedynie w wyjątkowych przypadkach. Uwzględnienie wniosku byłby natomiast nieuzasadnionym premiovaniem pozwanego, które może wpłynąć negatywnie na sytuację finansową powoda. Ponadto proponowany przez pozwanego okres rozłożenia na raty jest niewspółmiernie długi.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w punkcie I uchylił w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 14 czerwca 2018r., w sprawie I Nc 83/18, w punkcie II zasądził od pozwanego(...)w M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 169 626,56 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 21 maja 2018r. do dnia zapłaty z tym, że należność powyższą rozłożył na osiem równych rat każda po 20 000 złotych oraz dziewiątą ratę w kwocie 9 626,56 złotych, płatnych do dnia 15. każdego miesiąca, z których pierwsza rata będzie płatna po upływie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku; w punkcie III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 121 złotych tytułem zwrotu uiszczonej przez powoda opłaty oraz kwotę 2 000 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i odstąpił od obciążania pozwanego pozostałą częścią kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, co następuje:

Na podstawie zawieranych umów sprzedaży powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. dostarczała pozwanemu (...) w M. wyroby medyczne oraz leki. W związku z wykonanymi zamówieniami wystawiała ona pozwanemu szereg faktur VAT na łączną kwotę 168 766,87 złotych. Pozwany zaakceptował wystawione faktury.

Z uwagi na to, że pozwany nie regulował należności, po upływie terminów płatności wynikających z wystawionych faktur, powódka obciążyła pozwanego także odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, których wysokość na dzień poprzedzający wniesienie pozwu wynosiła 859,69 złotych.

Pozwany uznał zasadność zarówno roszczenia głównego, jak i odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, których powód domagał się od dnia wniesienia pozwu, tj. od 21 maja 2018 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powództwo jest zasadne i znajduje oparcie w art. 535 k.p.c. Wskazał, że spór dotyczył jedynie wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty. Sąd przytoczył art. 320 k.p.c. i przedstawił poglądy doktryny w przedmiocie przesłanek zastosowania tego przepisu. W ocenie Sądu, zasadne było rozłożenie zasądzonego na rzecz powódki świadczenia na raty, co skutkowało koniecznością uchylecia wydanego uprzednio nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Zdaniem Sądu, rozłożenie na raty nie stanowi nieuzasadnionego premiowania pozwanego, a specyfika działalności wykonywanej przez niego przemawia za uznaniem, że mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym przypadkiem. Pozwany (...)w M. jest publiczną placówką medyczną, świadcząca nieodpłatną pomoc medyczną, finansowaną w głównej mierze przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Wiąże się to z licznymi ograniczeniami i utrudnieniami, w szczególności w zakresie zakontraktowanych i opłaconych przez NFZ świadczeń zdrowotnych. Jako, że umowy z NFZ podpisywane są na podstawie statystycznego przewidywania przyszłych potrzeb pacjentów, w chwili obecnej nie zabezpieczają ich w pełni. Jednocześnie jednak, na pozwanym spoczywa obowiązek udzielania pomocy pacjentom tego wymagającym, nawet w sytuacji, gdy limit określony w umowie się wyczerpał, co wiąże się z powstaniem dodatkowych kosztów. Stawia to placówki tego typu w niekorzystnej sytuacji, bowiem z reguły posiadają one liczne zadłużenia, co też ma miejsce w niniejszej sprawie. Jakkolwiek jak wskazuje pozwany, jego sytuacja finansowa ulega poprawie w porównaniu do lat ubiegłych, to jednak w dalszym ciągu zadłużenie placówki wynosi ponad milion złotych.

W ocenie Sądu, działając na rynku usług medycznych i publicznej służby zdrowia powódka powinna zdawać sobie sprawę z możliwych trudności z terminowością spłat już na etapie podpisywania umów z pozwaną. Znała ona bowiem konsekwencje obecnie istniejącego systemu finansowania służby zdrowia i permanentny stan zadłużenia takich placówek. Oczywiście okoliczności te nie zwalniają pozwanego od obowiązku zapłaty, ale wskazują na zasadność rozłożenia tego świadczenia na raty, które pozwolą na spłatę całości wierzytelności, a jednocześnie ograniczą negatywne konsekwencje nieterminowych spłat.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powódki, w którym wskazywała ona, że szesnastomiesięczny okres rozłożenia na raty jest okresem zbyt długim. W ocenie Sądu zasadne było rozłożenie świadczenia na 9 rat – osiem po 20 000 złotych każda oraz jednej w wysokości 9626,56 złotych, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca, z których pierwsza płatna będzie po upływie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku. Taka ilość rat pozwoli pozwanej na zachowanie płynności funkcjonowania i spłatę świadczenia, a jednocześnie zabezpieczy interes powódki, której przyznane należności odsetkowe zrównoważą stratę poniesioną w związku z nieterminowością spełnienia świadczenia.

Biorąc pod uwagę okoliczności przemawiające za rozłożeniem należności na raty, na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2121 złotych tytułem zwrotu uiszczonej przez nią opłaty, natomiast koszty zastępstwa procesowego zredukował do kwoty 2000 złotych uznając, że odpowiada ona nakładowi pracy pełnomocnika powódki, który z uwagi na nieskomplikowany charakter sprawy nie był duży.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód. Zaskarżył go w części tj. w punkcie II w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy rozłożył zasądzoną należność na raty oraz w punkcie III w zakresie, w jakim Sąd odstąpił od obciążania pozwanego pozostałą tj. ponad kwotę 4 121 zł częścią kosztów procesu.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie następujących przepisów postępowania:

1) przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania i ustalenia w pisemnym uzasadnieniu wyroku w części zawierającej ustalenia faktyczne jakichkolwiek rzekomo występujących w niniejszej sprawie konkretnych szczególnych okoliczności, które w ocenie Sądu przemawiały za rozłożeniem zasądzonej należności na raty na podstawie art. 320 k.p.c. czy zastosowaniem art. 102 k.p.c. oraz dowodów, na podstawie których te okoliczności ustalono,

2) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie przez Sąd Okręgowy (zawarte w części zawierającej rozważania prawne), iż strata pozwanego z działalności wynosi ponad milion złotych, na podstawie rachunku zysków i strat pozwanego sporządzonego za okres 01.01.2017r.- 30.09.2017r., a więc na podstawie dokumentu dotyczącego okresu o ponad rok wcześniejszego, niż data wydania zaskarżonego wyroku,

3) naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez brak rozpoznania wniosków dowodowych powoda zgłoszonych w jego piśmie procesowym z dnia 12.09.2018r. o dopuszczenie dowodu z (...) o największych dłużnikach firmy (...) sp. z o.o." z dnia 10.09.2018r. oraz zaświadczenia z dnia 25.05.2017r. wystawionego przez (...) Bank (...), które to dokumenty mają znaczenie dla oceny, czy interes wierzyciela nie przemawia przeciwko rozłożeniu świadczenia na raty,

4) art. 320 k.p.c. poprzez:

a) jego niezasadne zastosowanie i rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie zachodzi żaden szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za takim rozstrzygnięciem,

b) brak rozważenia przy podejmowaniu decyzji w kwestii rozłożenia świadczenia na raty uzasadnionego interesu powoda jako wierzyciela, a w szczególności wysokości zadłużenia wobec powoda publicznych zakładów opieki zdrowotnej, która to wysokość wskazana została w przedłożonej przez powoda (...) o największych dłużnikach firmy (...) sp. z o.o." z dnia 12.09.2018r. oraz wynikającej z tego zadłużenia konieczności zaciągnięcia przez powoda kredytu na rachunku bieżącym na finansowanie bieżącej działalności oraz zwiększenia jego limitu do 15 000 000 zł, co potwierdza zaświadczenie z dnia 25.05.2017r. wystawione przez (...) Bank (...),

c) brak ustalenia przez Sąd Okręgowy, czy w okresie, na jaki rozłożył on zasądzoną należność na raty, sytuacja pozwanego ulegnie poprawie, która pozwałaby pozwanemu na terminowe spełnienie świadczenia zmodyfikowanego przez Sąd w zakresie terminu płatności,

d) naruszenie przez Sąd I instancji przepisu postępowania, a to art. 102 k.p.c. poprzez jego niezasadne zastosowanie i odstąpienie od obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu, pomimo iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie występuje szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na takie rozstrzygnięcie, czy to istniejący po stronie pozwanego, czy też mający związek z samym procesem.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj. w ten sposób, że:

- w pkt II wyroku uchyla się zawarte w tym punkcie rozstrzygnięcie o rozłożeniu należności głównej na raty,

- w pkt III wyroku zasądza się od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 3 417,00 zł tytułem kosztów postępowania

- kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I instancji,

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 675,00 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego za drugą instancję.

Pismem procesowym z dnia 31 maja 2015 r. powód cofnął żądanie pozwu w części z kwoty 169 626 zł do kwoty 47 491,59 zł tj. o kwotę 122 134, 97 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Wobec tego wniósł o zmianę wyroku w punkcie II poprzez:

1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 47 491, 59 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 21.05.2018 r. do dnia zapłaty,

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot:

- 10 000 zł za okres od dnia 21.05.2018 r. do dnia 28.02.2019 r.,

- 112 134,97 zł za okres od dnia 21.05.2018 r. do dnia 30.04.2019 r.,

3) umorzenie postępowania w części do kwoty 122 134, 97 zł.

W pozostałym zakresie wnioski apelacji zostały podtrzymane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wyrok podlegał częściowej zmianie.

Prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego należy uzupełnić o zaistniałą już po wydaniu zaskarżonego okoliczność częściowego spłacenia przez stronę pozwaną dochodzonej pozewem należności. Mianowicie, w dniu 30 kwietnia 2019 r. strona pozwana przełała na rachunek strony powodowej kwotę 90 000 zł (k.312) oraz kwotę 46 581,12 zł (k.311). Wcześniej, gdyż w dniu 28 lutego 2019 r., dokonała przelewu kwoty 10 000 zł (k. 310).

W związku z dokonanymi wpłatami strona powodowa cofnęła częściowo swoje roszczenie wraz ze zrzeczeniem się. Wobec takiego stanowiska strony powodowej zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu co do kwoty 122 134, 97 zł, czyli co do kwoty uregulowanej przez stronę pozwaną i w tym zakresie postępowanie należało umorzyć, o czym na mocy art. 386 § 3 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

Wobec dokonania częściowej zapłaty, stronie pozwanej do uregulowania pozostała kwota 47 491, 59 zł. Kwota ta nie jest sporna na etapie postępowania apelacyjnego, podobnie zresztą jak nie była objęta przedmiotem sporu cała należność dochodzona pozewem na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Na etapie postępowania odwoławczego sporna jest tylko zasadność rozłożenia zasądzonej kwoty na raty.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że wobec faktu uregulowania znacznej części należności, argumentacja Sądu Okręgowego w przedmiocie zasadności zastosowania art. 320 k.p.c. straciła na aktualności. Sąd Apelacyjny w zakresie pozostałej do zapłaty kwoty nie dostrzega podstaw do rozkładania jej na raty. Przede wszystkim, kwota 47 491, 59 zł jest już stosunkowo niewysoka i stanowi niedużą część zgłoszonego w tej sprawie roszczenia. Wobec wysokości tej kwoty, jak i tego, że pozwany był w stanie wygospodarować w lutym – kwietniu b.r. sumę 122,134,97 zł celem zapłaty, nie da się przyjąć, że za zastosowaniem art. 320 k.p.c. przemawiają nadmiernie dotkliwe konsekwencje ekonomiczne, jakie mogą wiązać się z koniecznością jednorazowego spełnienia świadczenia przekraczającego możliwości finansowe strony pozwanej. Trzeba też mieć na względzie, że rozważając zastosowanie regulacji art. 320 k.p.c. należy brać pod uwagę nie tylko interes dłużnika, ale także interes wierzyciela. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. W każdym wypadku przez rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty dochodzi bowiem do uszczuplenia uprawnień wierzyciela, stąd potrzeba podejmowania decyzji w tym przedmiocie w sposób szczególnie wyważony i uwzględniający interesy obu stron (np. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 września 2018 r., V ACa 1247/17, Lex nr 2581366).

Strona pozwana w tej sprawie eksponowała wagę wykonywanych przez nią zadań w obliczu dość trudnej sytuacji związanej ze sposobem rozliczania świadczeń zdrowotnych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, w tym konieczność udzielania pomocy osobom potrzebującym pomocy medycznej, w sytuacjach wyczerpania przyznaných limitów świadczeń. Chociaż trudno odmówić tym argumentom racji, skoro problem finansowania służby zdrowia jest powszechnie znany, to z drugiej strony trudno też pominąć, że także powodowa spółka odgrywa ważną rolę w ogólnie pojętym systemie opieki zdrowotnej, skoro zaopatruje szpitale w niezbędne do jego działalności materiały medyczne,

za które to należy się jej zapłata. Nie wydaje się przy tym uzasadnione przerzucanie konsekwencji istniejącego stanu rzeczy w służbie zdrowia i w pozwanym Zakładzie Opieki Zdrowotnej na stronę powodową, która na ten stan nie ma wpływu, a która także ponosi szereg kosztów swojej działalności wymagającej bieżącej regulacji, które jest zmuszona kredytować. Nie należy też bagatelizować argumentacji pełnomocnika strony powodowej przedstawionej na rozprawie przez Sąd Apelacyjny, w której wyeksponowano nagminną praktykę nierozliczania się przez zakłady opieki zdrowotnej na czas z zakupionego towaru.

Wobec powyższych rozważań Sąd Odwoławczy zmienił zaskarży wyrok i na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji, zgodnie z wnioskiem zawartym w piśmie procesowym strony powodowej z dnia 31 maja 2018 r. Od odsetkach ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (które co do zasady nie były sporne i zostały uznane przez pozwanego) od kwot 10 000 zł i kwoty 112 134, 97 zł orzeczono uwzględniając daty dokonanych wpłaty, tj. w przypadku kwoty 10 000 zł zasądono je od dnia 21 maja 2018 r. do dnia 28 lutego 2019 r. i od kwoty 112 134, 97 zł zasądono je od 21 maja 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r.

Brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Apelujący neguje zasadność zastosowania art. 102 k.p.c. wskazując, że pozwany powinien zostać obciążony całością kosztów procesu.

Zgodnie z art. 102 k.p.c., odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania może nastąpić "w wypadkach szczególnie uzasadnionych". Przepis ten wprowadza wyjątek od ogólnych reguł odpowiedzialności za koszty postępowania, stosownie do jego wyniku; może on wynikać zarówno z samego przebiegu postępowania, jak również z okoliczności o charakterze zewnętrznym, (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73, niepubl. oraz z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl.). Ocena, czy w konkretnych okolicznościach taki wyjątek wystąpił, jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 2006r., III CK 221/05, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.). Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania, że jest ona istotnie wadliwa.

Brak jest przesłanek do przyjęcia, że dokonana przez Sąd pierwszej instancji w tym zakresie ocena jest obarczona wadliwością. Odstępując częściowo od obciążania strony pozwanej kosztami procesu, Sąd ten miał na uwadze jej sytuację finansową, stan zadłużenia, konieczność realizacji istotnych zadań, jakim jest udzielanie świadczeń medycznych dla ludności, także w sytuacji wyczerpania limitów, co generuje po jej stronie dodatkowe koszty. Taka argumentacja jest przekonująca i nie straciła ona na aktualności także na skutek częściowego uregulowania należności. Strona pozwana i tak powinna uregulować to zadłużenie, zaś wcześniejsza zapłata, nie powinna rodzić dla niej negatywnych skutków w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Kondycja finansowa pozwanej nie jest najlepsza, zaś wcześniejsza zapłata należności, zasługuje na aprobatę. Należy też zauważyć, że zasądzona kwota w całości pokrywa koszt opłaty sądowej od pozwu i znaczącą część kosztów zastępstwa procesowego w sprawie, która nie należała do pracochłonnych i skomplikowanych.

W tej sytuacji, w omawianym zakresie apelację należało oddalić, o czym orzeczono na mocy art. 385 k.p.c. w punkcie 3 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 100 zd. 2 k.p.c. Apelacja została oddalona tylko w niewielkiej części, co nakazywało obciążenie pozwanego całością kosztów postępowania apelacyjnego. Na koszty tego postępowania składa się opłata od apelacji w kwocie 221 zł oraz koszt zastępstwa prawnego strony powodowej, ustalony na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.)

(...)